

osobitého slovesného výrazu osvětluje [korespondence], doplňuje a konkretizuje představu povahové, lidské podoby básníkovy a současně osvětluje nejednu dobovou okolnost, nejeden vztah, působící na Hálkův tvůrčí profil“ (str. 13). V tom je její největší klad.

Vlastimil Válek

Jiří Lederer a kol., **Lidé kolem mikrofonu** (Orbis, Praha 1963, 116 stran).

Na první pohled by se zdálo, že neustále stoupající obliba televize zatlačí rozhlas do pozadí. Ukazuje se však, že oba druhy zpravodajství i umění nestojí proti sobě, ale vedle sebe.

Literatura o problematice rozhlasu není v ČSSR příliš rozsáhlá. Vedle knížek Františka Kožíka a Olgy Šrbové, které byly vydány za okupace, máme tu z r. 1948 Kapitoly o rozhlase od Petra Karvaše, knížku Zázraky rozhlasu (1960) a poučený doslov Ivana Tereby ke sborníku Světové rozhlasové hry z r. 1961.

Kolektivní práce *Lidé kolem mikrofonu* (vyšla za redakce Jiřího Lederera) je sice věnována především pracovníkům tzv. malého rozhlasu, tj. rozhlasu místního, závodního, školního apod., ale v některých příspěvcích přesahuje popularizující záměr a zamýšlí se nad jednotlivými úseky rozhlasové práce hlouběji.

Sympatický je výběr autorů jednotlivých článků. Sestavovatel sborníku dal slovo praktickým rozhlasovým pracovníkům (J. Kolář, K. Kubát, J. Hronek, F. K. Zeman, Vl. Strahl a J. Horčička), aby sdělili zkušenosti ze své praxe redaktora, technika, zpravodaje, reportéra, hlasatele a režiséra.

Hlubší teoretický dosah mají z knížky tři části. Obecného charakteru je stať Jiřího Lederera *Rozhlas a moderní doba*. Rýsuje v drobných a živých kapitolách funkce rozhlasu a snaží se postihnout podstatu a specifiku rozhlasovosti — na rozdíl od novin, televize a filmu. Lederer diferencuje hlavně možnosti rozhlasu a televize, a to jak v oblasti zpravodajské, tak umělecké. Do jisté míry se s těmito pasážemi obsahově kryjí jinak zasvěcené výklady Jiřího Hronka, který probírá zpravodajské útvary v rozhlase. O práci režiséra v rozhlase nás poučuje interview se šéfrežisérem Jiřím Horčičkou, zákem zasloužilého umělce Josefa Bezdíčka. Síla Horčičkova výkladu vyvěrá z toho, že mluví těži ze své bohaté praxe a že dokládá své závěry na příkladech. Jeho citlivé výklady o práci s hercem, s hudbou a zvukem mají při své rozhlasové specifčnosti dosah i pro režiséry divadelní, filmové a televizní.

Přestože by publikace *Lidé kolem mikrofonu* zasluhovala přísnější redakci (aby se v ní např. některé výklady nedublovaly) a přestože se nevyhnula leckde ani chybám (např. opakování písničky v rozhlase má jiný charakter nežli pokračování v seriálu — str. 22, 23) nebo též rozporům (na jednom místě se mluví proti „dramatizaci“ zprávy při jejím vysílání v rozhlase, jinde se zase „umocnění“ zprávy požaduje jako nutný prostředek ke zvýšení její účinnosti), musíme ji přivítat jako knížku informačně užitečnou.

Artur Závodský